In de zaak:

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP KOLENMIJNEN VAN BEERINGEN

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP KOLENMIJNEN VAN HOUTHALEN

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP KOLENMIJNEN VAN HELCHTEREN EN ZOLDER

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Rue Henri Heine 6, Luxemburg,

Eisende Partijen

vertegenwoordigd door de Heren R. Jaumet, P. Renders, E. Leblanc, I. Orban en P. Culot,
bijgestaan door Mr. H. Rolin, Hoogleraar aan de Vrije Universiteit en Advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en Mr. J. Mertens de Wilmars, Advocaat te Antwerpen

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2, Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Dr. W. Much, Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. G. van Hecke, Advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, Hoogleraar aan de Universiteit van Leuven,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van bepaalde Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, vervat in de door haar op 28 mei 1955 aan de Regering van het Koninkrijk België gerichte brief betreffende herziening van het perekwatie-stelsel, alsmede van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 22-55 van 28 mei 1955 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 31 mei 1955, blz. 753-758),*

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*
J. Rueff en O. Riese, *Voorzitters van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*
P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes en A. van Kleffens, *Rechters*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange
Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Verloop van het geding

Het verzoekschrift, ingediend door de „N. V. Kolenmijnen van Beeringen" en de „N. V. Kolenmijnen van Houthalen", beide gevestigd te Brussel, en de „N. V. Kolenmijnen van Helchteren en Zolder", gevestigd te Mariemont-sous-Morlanwelz, is gedateerd 27 juni 1955 en onder No. 658 op 27 juni 1955 in het Register van het Hof ingeschreven. Het is derhalve overeenkomstig artikel 33, alinea 3, van het Verdrag en de artikelen 84 en 85 van het Reglement van het Hof tijdig ingediend.

De volmachten der vertegenwoordigers van de eisende partijen zijn in orde bevonden en de authenticiteit van hun handtekeningen is komen vast te staan.

De Advocaten der eisende partijen, alsmede de Gemachtigde en de Advocaat van de verwerende partij zijn aangewezen overeenkomstig de voorschriften.

De vormvoorschriften zijn in acht genomen; het verweerschrift, de repliek en de dupliek zijn binnen de hiervoor vastgestelde termijnen ingediend.

Bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof is de zaak ter fine van eventuele instructie aan de Eerste Kamer toegewezen. De Voorzitter van het Hof heeft de Rechter A. van Kleffens als Rechter-Rapporteur en, op grond van de laatste alinea van artikel 9 van het Reglement van het Hof, de heer M. Lagrange als Advocaat-Generaal aangewezen.

Na afloop van de schriftelijke procedure heeft het Hof, gehoord de Advocaat-Generaal en conform het door de Rechter-Rapporteur krachtens artikel 34 van het Reglement van het Hof ingediende voorlopige Rapport, besloten zonder onderzoek van de zaak de mondelinge procedure aan te vangen.

Op verzoek van partijen heeft het Hof bij de aanvang der eerste openbare zitting de gezamenlijke mondelinge behandeling gelast van de onderhavige zaak en de zaak 8-55, Belgische Steenkool-Federatie tegen Hoge Autoriteit.

Gedurende de openbare zittingen, gehouden op 2, 4, 5, 7 en 11 mei 1956 zijn partijen in haar pleidooien gehoord.

Op de zitting van 12 juni 1956 hebben partijen de haar door de Rechter-Rapporteur gestelde vragen betreffende het niveau van de voorzienbare produktiekosten, in verschillende hypothesen, beantwoord.

Op dezelfde datum heeft de Advocaat-Generaal geconcludeerd tot verwerping van het beroep met veroordeling van de eisende partijen in de kosten.

In zijn Beschikking van 17 juli 1956 heeft het Hof bepaald, dat de mondelinge behandeling op 20 september 1956 zou worden heropend, en dat zij uitsluitend betrekking zou hebben op het peil — zowel naar grootten als soorten — van de aan het einde der overgangsperiode te verwachten produktiekosten der Belgische kolen en de verhouding van die kosten tot de prijzen, vastgesteld bij Beschikking No. 22-55.

Bij Beschikking van 30 juli 1956 heeft de Voorzitter van het Hof op verzoek van partijen deze datum nader bepaald op 25 oktober 1956.

Op 15 oktober 1956 hebben partijen inlichtingen en nadere gegevens overgelegd betreffende het peil van de aan het einde der overgangsperiode te verwachten produktiekosten, zulks op grond der ramingen, die uit hoofde van de ten tijde der bedoelde schatting bekende feiten en omstandigheden konden worden gemaakt voor elk der kolengrootten en -soorten.

Ter openbare zitting van 25 oktober 1956 zijn partijen met betrekking tot bovenbedoelde punten in haar pleidooien gehoord; de Advocaat-Generaal, terzelfder zitting gehoord, persisteerde bij zijn eerder genomen conclusies.

2. Conclusies van partijen

In haar rekest verzoeken de *eisende partijen* dat het den Hove moge behagen:

1° te vernietigen de Beschikking van de Hoge Autoriteit vervat in de brief van haar Voorzitter van 28 mei 1955 aan de Belgische Minister van Economische Zaken en in de daarbij gevoegde bijlage, getiteld: „Perekwatie-tarief per grootte voor de Belgische Kolen", althans voor zover deze Beschikking hetzij een bepaalde groep van kolen, namelijk vetkolen van soort B, van iedere perekwatie-betaling uitsluit, hetzij ten aanzien daarvan een lager perekwatie-tarief voorziet voor zover die kolen door de eisende partijen worden geproduceerd, en voorts in zoverre bij deze Beschikking wordt bepaald dat de perekwatie-betalingen aan bepaalde ondernemingen zullen of zullen kunnen worden onthouden op grond van de omstandigheid dat zij de wederuitrusting niet in die mate zouden verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, dan wel zouden weigeren over te gaan tot de overdracht of ruil van mijnvelden welke voor een betere ontsluiting van de ontginningsterreinen noodzakelijk wordt geoordeeld;

2° te vernietigen de Beschikking van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal No. 22-55 van 28 mei 1955 met de daarbij gevoegde prijsschaal, zulks niet alleen voor zover haar samenhang met bovenbedoelde Beschikking dit medebrengt, doch eveneens ter zake van het feit dat zij op sommige punten onwettig is en op andere „détournement de pouvoir" inhoudt, in het bijzonder voor zover zij dwingend een lagere prijsschaal oplegt voor bepaalde grootten en eist dat deze schaal door de eisende ondernemingen zal worden geëerbiedigd zelfs ten aanzien van de grootten met betrekking waartoe haar de perekwatie wordt ontzegd, terwijl het genot daarvan voor andere producenten gehandhaafd wordt.

De *verwerende partij* verzoekt het op 27 juni 1955 door de drie eisende ondernemingen ingestelde beroep te verwerpen, met alle gevolgen rechtens, met name ten aanzien van de vergoeding van honoraria en van alle overige kosten van het geding.

3. Overzicht der feiten

Met betrekking tot de inwerkingstelling van het perekwatiestelsel heeft de Hoge Autoriteit in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 1 van 10 februari 1953* haar eerste Beschikking bekend gemaakt (Beschikking No. 1-53 van 7 februari 1953). In deze Beschikking zijn de grondslagen vastgelegd voor de heffing waaruit de nodige fondsen moeten worden gevormd voor de financiering van de perekwatie-hulp welke de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen ter bereiking van het hierboven aangeduide doel voorziet.

Daar de wijze van inning der gelden, nodig ter dekking van de perekwatie, in de loop van het geding niet is betwist, bestaat er geen aanleiding het onderzoek te richten op de wijzigingen welke nadien werden aangebracht in de ten deze door Beschikking No. 1-53 vastgestelde regels.

Met betrekking tot de berekening der aan de Belgische ondernemingen uit te keren bedragen gaf de Hoge Autoriteit haar eerste Beschikking op 8 maart 1953 (Beschikking No. 24-53, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4 van 13 maart 1953).* Deze Beschikking stelde maximumprijzen in voor de verkoop van de in een bijlage gespecificeerde Belgische kolen.

Op dezelfde datum richtte de Hoge Autoriteit een brief aan de Belgische Regering (deze brief is in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4 van 13 maart 1953* gepubliceerd) waarin zij de regeling aangaf welke zij voornemens was toe te passen op de financiële steun aan de Belgische kolenmijnen. In deze brief deelde de Hoge Autoriteit mede dat het plaatsgevonden overleg had geleid tot vaststelling van de in paragraaf 26 van de Overeenkomst bedoelde prijsschaal en tot bepaling van de hulp aan de Belgische kolenmijnen welke door de toepassing van deze prijsschaal noodzakelijk werd, namelijk 29 Bfrs. per gewonnen ton, boven de zogenaamde bij overeenkomst vastgelegde subsidies welke de Belgische Regering reeds aan sommige kolenmijnen heeft toegekend. Dit resultaat was verkregen door de berekening van het verschil tussen de prijzen van een „rekenprijsschaal", gebaseerd op de ontvangsten der ondernemingen, en die van een „verkoopprijsschaal", welke

zou gelden voor de afzet van de produktie van de kolenmijnen; beide lijsten waren aan de brief toegevoegd. Het verdient de aandacht dat de in de verkoopprijsschaal opgenomen prijzen gelijk zijn aan de „maximumprijzen" welke in de Bijlage van Beschikking No. 24-53 zijn gespecificeerd.

Ter uitvoering van een door de Hoge Autoriteit noodzakelijk geachte prijsaanpassing werd, bij Beschikking No. 40-53 van 20 oktober 1953, de tabel van verkoopsprijzen, opgenomen in de Bijlage van Beschikking No. 24-53, gewijzigd; deze nieuwe tabel werd gevolgd door een tweede brief aan de Belgische Regering, de dato 22 oktober 1953, waarin bericht werd gegeven van de nieuwe tabel van verkoopprijzen en van de nieuwe rekenprijsschaal (Beschikking en brief werden gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 12 van 27 oktober 1953).*

Deze tabellen werden gewijzigd bij Beschikking No. 41-53 en bij een brief van 10 december 1953 aan de Belgische Regering *(Publikatieblad van de Gemeenschap No. 13 van 15 december 1953).*

Op 19 maart 1954 gaf de Hoge Autoriteit een Beschikking (No. 15-54, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 3 van 24 maart 1954*), waarvan de considerans geen melding maakte van de Verdragsbepalingen inzake maximumprijzen noch ook van een der voorafgaande Beschikkingen; deze Beschikking schreef de ondernemingen in de Belgische bekkens voor aan de verkoop de uit de Bijlage tot deze Beschikking voortvloeiende prijslijst „ten grondslag te leggen", ondanks het feit dat de prijsschaal met de op dat ogenblik geldende identiek was.

Deze Beschikking werd gevolgd door een brief aan de Belgische Regering van 20 maart 1954 *(Publikatieblad van de Gemeenschap No. 3 van 24 maart 1954),* waarin de Hoge Autoriteit berichtte, dat zij besloten had de vorige prijsschaal te handhaven.

Nadat enige Belgische mijnen waren toegevoegd aan de lijst der mijnen welke blijkens de Bijlage van Beschikking No. 15-54 reeds verlof bekomen hadden tot het berekenen van een kwaliteitstoeslag (Beschikking No. 27-54 van 12 mei 1954, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 10 van 20 mei 1954),* bepaalde de Hoge Autoriteit in

Beschikking No. 15-55 van 28 april 1955 *(Publikatieblad van de Gemeenschap No. 10 van 30 april 1955)* dat de Beschikkingen Nos. 15-54 en 27-54 van toepassing blijven „tot de inwerkingtreding van een nieuwe beschikking nopens de vaststelling der prijsschalen voor de Belgische ondernemingen".

De „verkoopsprijsschaal" werd evenwel kort daarop gewijzigd door Beschikking No. 22-55 van 28 mei 1955, terwijl in een brief aan de Belgische Regering van 28 mei 1955 de „rekenprijsschaal" werd vervangen door een bij deze brief gevoegde tabel, genaamd: „Perekwatie-tarief per grootte voor de Belgische kolen"; dit tarief trad op 16 juni 1955 in werking.

Deze Beschikking en deze brief *(Publikatieblad van de Gemeenschap No. 12 van 31 mei 1955)* vormen het onderwerp van het onderhavige beroep.

4. Samenvatting van de middelen en argumenten van partijen

A — WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

1° De *verwerende partij* refereert zich aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vierde en vijfde grief ten aanzien van welke ontvankelijkheid zij in twijfel verkeert, daar partijen zich hebben bepaald hetzij tot een verwijzing naar het verzoekschrift door een derde ingediend in een andere zaak (Zaak 8-55), hetzij tot het inroepen van de „onwettigheid" van Beschikking No. 22-55 zonder nadere aanduiding van de betreffende middelen.

Hiertegen merken de *eisende partijen op:*

a) dat de verwijzing naar het door FÉDÉCHAR ingediende rekest geoorloofd is, ten eerste daar de beide zaken verwant zijn, en ten tweede daar de verwijzing een volledige verduidelijking voor de wederpartij inhield;

b) dat de conclusie van het verzoekschrift de middelen tot vernietiging van Beschikking No. 22-55 weergeeft, te weten strijd met het Verdrag en „détournement de pouvoir".

2° Daar de *verwerende partij* het individuele karakter van de brief van 28 mei 1955, voor zover hierin de perekwatie voor drie kolenmijnen wordt verminderd, erkent, rijst ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep op dit punt geen bedenking: de nietigverklaring van deze Beschikking kan met alle daartoe strekkende rechtsmiddelen worden gevorderd.

Beschikking No. 22-55 evenwel is een algemene beschikking, welke slechts door het middel „détournement de pouvoir" ten opzichte van de eisende partijen kan worden aangetast.

Dit geldt eveneens voor de brief van 28 mei 1955, voor zover hierin de perekwatie afhankelijk wordt gesteld van maatregelen welke er in het bijzonder op zijn gericht de perekwatie niet langer te verlenen aan ondernemingen welke de wederuitrusting niet in die mate verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, ingeval het Hof van oordeel zou zijn, dat tegen dit gedeelte van de brief een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, hetgeen de verwerende partij hoogst twijfelachtig voorkomt.

Ten aanzien van het algemene karakter van de Beschikkingen stelt de verwerende partij, dat de algemeenheid van een beschikking wordt bepaald door de aard harer voorschriften en het gebied waarop zij toepassing vindt; het karakter ener beschikking wordt niet individueel door het feit dat haar gevolgen niet geheel gelijk zijn voor alle betrokkenen. Ten aanzien van „détournement de pouvoir" erkent de verwerende partij, dat dit middel voldoende gemotiveerd is voorgedragen; zij voegt hier nader aan toe:

a) dat de uitdrukking „te haren opzichte" geïnterpreteerd dient te worden in die zin, dat er sprake moet zijn van een gecamoufleerde beschikking, dat wil zeggen van een beschikking welke, ondanks haar uiterlijke schijn van algemeenheid, in werkelijkheid slechts op één of enkele ondernemingen betrekking heeft;

b) dat evenwel, ook indien het Hof deze opvatting niet deelt en van oordeel is dat „détournement de pouvoir" „ten aanzien van" een onderneming is begaan wanneer haar belangen rechtstreeks zijn geschaad, nog uitgemaakt dient te worden wat onder „détournement de pouvoir" moet worden verstaan. De verwerende partij beweert, dat er sprake is van „détournement de pouvoir" wanneer

een administratieve handeling weliswaar objectief overeenstemt met de rechtsregel maar subjectief een gebrek vertoont ten aanzien van het door de overheid nagestreefde doel. Uit deze definitie volgt dat „détournement de pouvoir" een specifiek middel tot nietigverklaring is dat zich van de drie andere middelen duidelijk onderscheidt.

Er dient dus te worden nagegaan welke van de in het verzoekschrift opgeworpen grieven geen verband houden met het middel „détournement de pouvoir" — het enige middel dat de eisende partijen gerechtigd zijn voor te dragen.

De *eisende partijen* zijn van mening dat Beschikking No. 22-55 voor zover op haar van toepassing, slechts naar de vorm van algemene aard is; in werkelijkheid is zij niets anders dan een gecamoufleerde individuele beschikking daar de elementen welke zij ten aanzien van de eisende ondernemingen bevat uitsluitend op deze ondernemingen van toepassing zijn. Volgens de leer welke de Hoge Autoriteit zelve voorstaat, zijn deze ondernemingen derhalve gerechtigd alle in artikel 33 van het Verdrag opgesomde middelen in te roepen.

De eisende partijen leggen er de nadruk op dat de prijsschaal, vervat in Beschikking No. 22-55, en het perekwatie-tarief, vervat in de brief van 28 mei 1955, een onverbrekelijk geheel vormen; immers, de toekenning van de perekwatie is de juridische grondslag zowel voor de verplichting voor de ondernemingen in verband daarmede een prijsschaal vast te stellen, als voor de verplichting deze prijsschaal aan de goedkeuring van de Hoge Autoriteit te onderwerpen, als tenslotte voor de verplichting deze prijsschaal onveranderd te handhaven, behoudens goedkeuring van de Hoge Autoriteit.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, voor bepaalde ondernemingen de prijsschaal niet meer vergezeld gaat van een perekwatie of wanneer de prijsschaal vergezeld gaat van een perekwatie welke verschilt van die van de andere ondernemingen, zijn de gevolgen van zulk een prijsschaal eveneens verschillend en bijgevolg van individuele aard. Op dit punt zijn Beschikking No. 22-55 en de brief van 28 mei 1955 dus van individuele aard en kunnen met alle in artikel 33 bedoelde middelen worden bestreden.

Ook indien dit individuele karakter door het Hof niet wordt erkend, blijft het beroep in al zijn bestanddelen ontvankelijk, in de eerste plaats omdat de eisende partijen zullen bewijzen dat de Beschikking het gebrek vertoont van „détournement de pouvoir" en vervolgens omdat het subsidiaire karakter van „détournement de pouvoir" wel geldt in het nationale administratief recht, maar niet in een stelsel als dat van het Verdrag, waar de justitiabelen slechts beroep kunnen instellen op grond van „détournement de pouvoir". Derhalve zijn de eisende partijen van mening, dat een administratieve maatregel „détournement de pouvoir" kan opleveren en terzelfder tijd alle in artikel 33 genoemde gebreken vertonen, zulks ondanks het feit dat het beroep slechts ontvankelijk is, indien de eisende partijen een geval van „détournement de pouvoir" op gemotiveerde wijze stellen.

Met een beroep op de middelen „détournement de pouvoir", onbevoegdheid en schending van het Verdrag, zullen de eisende partijen bewijzen, dat de bestreden handelingen „détournement de pouvoir" inhouden in al haar bestanddelen en dat zij bovendien voor het merendeel de gebreken vertonen van onbevoegdheid of schending van het Verdrag.

De eisende partijen menen, dat, indien het Hof van oordeel is, dat hier sprake is van algemene beschikkingen, het deze nietig moet verklaren op grond van „détournement de pouvoir", waarbij het bewijs dat de andere gebreken aanwezig zijn mede dienstig zal zijn voor het bewijs van „détournement de pouvoir".

B — TEN PRINCIPALE

Eerste grief. — Beperking of intrekking der perekwatie voor sommige ondernemingen

Volgens de *eisende partijen* vormen de maatregelen ten aanzien van de eisende ondernemingen, voorzien in de brief van 28 mei 1955, alsmede de bij Beschikking No. 22-55 voor vetkolen B opgelegde prijzen, een stelsel welks toepassing zich beperkt tot de eisende ondernemingen alleen.

De invoering van een dergelijk stelsel levert een geval op hetzij van „détournement de pouvoir", hetzij van schending van

het Verdrag, daar alle in de Overeenkomst toegelaten of beoogde maatregelen, behoudens uitdrukkelijke uitzondering, toepasselijk behoren te zijn op alle ondernemingen van de betreffende deelnemende Staten.

De algemene aard van de perekwatie ten aanzien van alle verbruikers wordt bevestigd door de woorden van paragraaf 26 - 2; deze tekst, welke spreekt, niet van „Belgische mijnen", doch van „Belgische kolen", dient eveneens in algemene zin te worden geïnterpreteerd met betrekking tot de producenten. Deze interpretatie vindt voorts steun in de algemene aard van de in paragraaf 25 bedoelde heffingen welke dienen tot vorming der nodige fondsen. De perekwatie *a*) verschilt op dit punt in geen enkel opzicht van de perekwaties *b*) en *c*) waarvan de algemene aard niet kan worden betwist.

Vóór Beschikking No. 22-55 heerste er uniformiteit, daar de perekwatie slechts varieerde naargelang van de kolengrooten; voor dezelfde grootten in eenzelfde soort was zij gelijk. Daar het criterium voor alle kolenmijnen gelijk was, bestond niet het beginsel van selectie met betrekking tot bepaalde ondernemingen.

Nu de nieuwe regeling ten opzichte van de eisende ondernemingen een discriminatie betekent, is artikel 4 van het Verdrag en met name het daarin sub „*b*" bepaalde geschonden. Dit artikel geeft bovendien sub „*c*" een algemene regel, waarvan de Overeenkomst afwijkt; iedere afwijking dient echter strikt te worden geïnterpreteerd. Ten aanzien van de ondernemingen van eenzelfde nationale markt is in de Overeenkomst slechts één uitdrukkelijke uitzondering voorzien en wel de uitzondering met betrekking tot de subsidies, bedoeld in de laatste alinea van paragraaf 26.

Het motief waarop de Hoge Autoriteit zich ter rechtvaardiging van de discriminatie ten aanzien van de mijnen van de Kempen in haar brief beroept, namelijk dat deze in een bijzonder bevoorrechte positie verkeren, mag nimmer in verband worden gebracht met de toepassing van het perekwatie-stelsel, daar de eigen behoeften en moeilijkheden der individuele ondernemingen haar regeling vinden in andere bepalingen, zoals artikel 5, alinea 4, van het Verdrag en paragraaf 26 - 4 van de Overeenkomst. In haar

repliek beroepen de eisende partijen zich in het bijzonder op paragraaf 24 sub „*b*", waaruit duidelijk blijkt dat er een onderscheid bestaat tussen compensatie-systemen en perekwatie-stelsels.

De eisende partijen menen dat het doel der perekwatie handhaving der ontvangsten is en wel ten bate van alle Belgische mijnen. Het stelsel der bestreden Beschikking voert een willekeurige verdeling der perekwatie in, immers het veronachtzaamt de handhaving der ontvangsten van bepaalde mijnen; om deze redenen is de Beschikking in strijd met paragraaf 24.

De *verwerende partij* verwerpt de stelling van de eisende partijen dat het nieuwe stelsel een door het Verdrag verboden discriminatie oplevert. Ten einde een meer doeltreffende verdeling mogelijk te maken was aan het stelsel van 1953 eveneens — zij het in minder ontwikkelde vorm — het beginsel van selectie naargelang der ondernemingen ten grondslag gelegd. Met de perekwatie wordt beoogd de aanpassing der produktie aan de omstandigheden op de gemeenschappelijke markt en de onderlinge nadering der prijzen, doch geenszins het toekennen van compensatie wegens een onvermijdelijke prijsdaling. Hieruit volgt, dat de perekwatie moet worden verdeeld naargelang der individuele behoeften van degenen te wier behoeve zij is ingesteld, zoals trouwens de woorden „mogelijk maken" aanduiden. Het door de Hoge Autoriteit ter bepaling van die behoeften gebezigde criterium bevat niets willekeurigs: het is gezocht in de rentabiliteit van de eigenlijke exploitatie, dat wil zeggen in het concentreren van de gehele winning bij één enkele schacht op één verdieping.

Volgens de Hoge Autoriteit wordt in paragraaf 26 - 2 geen uniforme regeling gegeven voor de perekwaties *a*), *b*) en *c*). De perekwatie *a*) heeft een algemene strekking, haar toepassing wordt slechts bepaald door de behoeften der producenten; de beide andere vormen zijn bijzondere gevallen van perekwatie welke niet in direct verband staan met de integratie in de gemeenschappelijke markt, maar zij beogen het geven van compensatie voor aanvullende prijsverlagingen voor bepaalde verkopen.

De Hoge Autoriteit ontkent dat het selectie-beginsel in strijd zou zijn met paragraaf 24. In stede van een bepaald niveau van

opbrengsten te garanderen, beoogt deze paragraaf eerder de sluiting van bepaalde mijnen te beperken. Het Verdrag waarborgt geenszins het niveau der ontvangsten, hetgeen trouwens niet mogelijk zou zijn daar het totaalbedrag der perekwatie progressief moet worden verlaagd.

Tweede grief. — Vaststelling ineens van de nieuwe perekwatietarieven

De *eisende partijen* zijn van oordeel dat een vaststelling ineens van de perekwatie zonder aanduiding der „rekenprijzen" willekeurig is en geïnspireerd door motieven welke vreemd zijn aan paragraaf 26 van de Overeenkomst. Zij citeren in de eerste plaats een passage uit de brief van 28 mei 1955 waaruit zou blijken dat de Hoge Autoriteit beoogde de prijsschaal terug te brengen tot een dichter bij het prijspeil van de gemeenschappelijke markt gelegen niveau. De eisende partijen betwisten het dwingend karakter van de in genoemde brief aangevoerde overwegingen. Zij constateren dat het Belgische prijsgemiddelde gestegen is, dat het verschil voor de vetkolen B, waarvan de verkoopsprijs werd verlaagd, geringer was dan het verschil voor de grooten waarvan de verkoopsprijs met 3 Bfrs. werd verhoogd, en voorts dat er een schaarste bestond welke de beweerde afzetmoeilijkheden uitsloot.

De eisende partijen citeren voorts een passage uit genoemde brief waarin gezegd wordt, dat sommige kolenmijnen „thans reeds aan de concurrentie van de gemeenschappelijke markt, ondanks de vermindering van de perekwatie-hulp, het hoofd kunnen bieden", en dat de perekwatie-betalingen in die gevallen berekend zullen worden „op basis van het verschil tussen de huidige prijsschaal en de prijsschaal, welke op het tijdstip van aflevering van kracht is". De eisende partijen beweren nu dat deze selectieve wijze van berekenen slechts mocht worden toegepast met inachtneming van de door de ondernemingen behaalde financiële resultaten, hetgeen ten enenmale vreemd is aan het perekwatie-stelsel dat immers ten doel heeft de ontvangsten der Belgische ondernemingen zoveel mogelijk te handhaven. De aan de ondernemingen toegekende financiële hulp zal progressief worden verminderd opdat de vooruitgang welke zij in hun produktiviteit hebben bereikt, haar in staat stellen bij het einde der overgangsperiode uit eigen kracht het hoofd te bieden aan de buitenlandse concurrentie.

De *verwerende partij* houdt staande dat zij de Belgische prijzen heeft willen aanpassen aan de in paragraaf 26 bedoelde dubbele grens, dat wil zeggen enerzijds aan de prijzen van de gemeenschappelijke markt welke door de prijzen in het Roergebied worden bepaald, en anderzijds aan de bij het einde der overgangsperiode te verwachten produktiekosten.

Het ingewikkelde karakter van de markt, die tal van soorten en grootten van kolen omvat met eigen kenmerken en mogelijkheden voor de afzet, sluit iedere vergelijking op basis van gemiddelde prijzen, welke slechts een wiskundige fictie zijn, uit. Ten aanzien van de cokes fijnkolen en de gesorteerde cokes vertoont de prijsschaal een vermindering der verschillen tussen de Belgische en de Roerprijzen.

Wat betreft het verwijt, dat de selectieve berekeningswijze van de Hoge Autoriteit slechts kon plaatsvinden op grond van de financiële resultaten der ondernemingen, heeft de verwerende partij reeds bij de bestrijding der eerste grief opgemerkt dat zij haar criterium heeft gezocht in de rentabiliteit van de eigenlijke exploitatie, te weten in de produktiekosten en -voorwaarden.

Derde grief. — Bedreiging met intrekking der perekwatie

Volgens de *eisende partijen* houdt de in de brief van 28 mei 1955 vervatte Beschikking een „détournement de pouvoir" in voor zover zij de Belgische Regering de mogelijkheid biedt om, in overleg met de Hoge Autoriteit, niet langer perekwatie te verlenen aan die ondernemingen welke de wederuitrusting niet in die mate verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld. De perekwatie heeft geen ander doel dan handhaving der ontvangsten.

De *verwerende partij* wijst erop dat hier van „détournement de pouvoir" geen sprake kan zijn. Het gezag dat de perekwatie toekent, is gerechtigd te eisen dat het doel der perekwatie, namelijk de sanering der Belgische kolenmijnen, wordt nagestreefd. De bedreiging, die gericht is tot die ondernemingen welke in gebreke blijven het nodige te doen, vormt een ter bereiking van dit doel bijzonder werkzame maatregel. De bedreiging beoogt ervoor te waken dat de perekwatie de door de Overeenkomst aangewezen functie uitoefent.

Vierde grief. — Bevoegdheid van de Hoge Autoriteit de prijzen op een lager niveau vast te stellen

a) Volgens de *eisende partijen* mocht de Hoge Autoriteit niet eenzijdig een prijsschaal voor alle of bepaalde kolengrootten vaststellen en opleggen. Volgens het Verdrag is aan anderen dan de Hoge Autoriteit, namelijk aan de producenten zelf, overgelaten deze prijsschalen vast te stellen, zoals blijkt uit paragraaf 26 van de Overeenkomst.

In de eerste plaats is de perekwatie bestemd om het „mogelijk te maken" de verschillen tussen de prijzen van de Belgische kolen en die geldend op de gemeenschappelijke markt te verminderen; hieruit volgt, dat het initiatief ten deze aan de producenten is gelaten.

Voorts spreekt de Overeenkomst van een prijsschaal, „die op deze grondslagen wordt vastgesteld", waarmede klaarblijkelijk wordt bedoeld, dat de vaststelling van een prijs slechts kan geschieden ingevolge een gemeenschappelijk overleg waarna de Hoge Autoriteit haar goedkeuring geeft.

Tenslotte kan de prijsschaal niet „zonder toestemming van de Hoge Autoriteit" worden gewijzigd, hetgeen de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit tot het vaststellen van deze prijsschaal uitsluit.

Door dwingend een prijsschaal voor te schrijven, heeft de Hoge Autoriteit de grenzen van haar bevoegdheid overschreden, gehandeld in strijd met het Verdrag, en paragraaf 26 - 2 van de Overeenkomst toegepast met het oog op andere doeleinden, namelijk ten einde structurele veranderingen teweeg te brengen in de Belgische kolenindustrie.

De eisende partijen zijn het met de verwerende partij eens dat, overeenkomstig paragraaf 25 e. v., de normale bevoegdheden van de Hoge Autoriteit belangrijk zijn uitgebreid; dit houdt echter geenszins in dat aan het autoritaire karakter van haar interventie uitbreiding is gegeven, aangezien paragraaf 25 e. v. de Belgische industrie in een gunstiger positie beogen te plaatsen dan uit het Verdrag zou voortvloeien en met name uit artikel 61.

Weliswaar beweert de Hoge Autoriteit dat de doelstellingen van paragraaf 26 niet kunnen worden verwezenlijkt door het vrije spel der economische krachten en evenmin zonder tussenkomst harerzijds; dit is echter een niet-bewezen stelling welke bovendien geen grondslag vindt in het Verdrag — de noodzakelijke aanpassing kan evenzeer worden verwezenlijkt door verhoging van de prijzen van niet uit België afkomstige kolen als door verlaging van de prijzen van de Belgische kolen.

De *verwerende partij* wijst er in de eerste plaats op dat de eisende partijen slechts middelen aanvoeren waaruit, indien zij op goede gronden zouden berusten, zou volgen dat de Hoge Autoriteit in strijd met het Verdrag heeft gehandeld of haar bevoegdheden heeft overschreden; hierdoor is het haar ipso facto onmogelijk geworden het bestaan van „détournement de pouvoir" (te haren opzichte) te bewijzen.

Dit middel is dan ook niet ontvankelijk.

Onder dit voorbehoud betoogt de Hoge Autoriteit dat de onderhavige grief uitsluitend betrekking heeft op de vraag wie het recht heeft prijzen vast te stellen voor zover dit noodzakelijk is ter verwezenlijking van de doelstellingen van paragraaf 26 - 2 *a*; de Hoge Autoriteit maakt geenszins aanspraak op het recht zich bezig te houden met de prijsschalen van de ondernemingen zelve.

De Hoge Autoriteit stelt dat zij in haar kwaliteit van openbaar gezag verantwoordelijk is voor de verwezenlijking van de doelstellingen van het in paragraaf 26 - 2 *a* beoogde stelsel en dat zij als zodanig deze verantwoordelijkheid niet met de particuliere ondernemingen kan delen. De Hoge Autoriteit is bijgevolg verplicht de grondslagen voor de werking van het perekwatie-stelsel vast te stellen en zij dient zelve te beslissen welke maatregelen hiertoe onontbeerlijk zijn. Zij heeft dan ook gemeend dat prijsvaststelling een noodzakelijk en onontbeerlijk middel is voor een doeltreffende werking van het perekwatie-stelsel. Zonder een dergelijke maatregel zouden de producenten immers geen enkele drijfveer hebben om uit eigen beweging tot de noodzakelijk geoordeelde prijsverlagingen over te gaan; een dergelijk vetorecht zou niet kunnen worden gerechtvaardigd ten aanzien van de ver-

bruikers in wier belang hoofdzakelijk het perekwatie-stelsel is ingevoerd. Bijgevolg kan de vaststelling der prijzen niet aan de producenten worden overgelaten.

Uitgaande van de gedachte dat het vaststellen der prijzen uitsluitend dient te worden beschouwd als een in het kader van het perekwatie-stelsel getroffen maatregel, verwerpt de verwerende partij de stelling van de eisende partijen volgens welke voor deze maatregel strengere eisen gelden dan die welke artikel 61 van het Verdrag voor de vaststelling van maximumprijzen voorschrijft.

b) Volgens de *eisende partijen* heeft de Hoge Autoriteit paragraaf 26 - 2 geschonden en zich, met veronachtzaming van de daarin omschreven doelstellingen, aan „détournement de pouvoir" schuldig gemaakt door tijdens de bestaande markttoestand de Beschikking No. 22-55 te geven welke voor bepaalde kolengrootten lagere prijzen vaststelt. Volgens de considerans van deze Beschikking en de brief van 28 mei 1955 streeft de Beschikking structurele doeleinden na, waarvoor in paragraaf 26 - 2 geen wettige grondslagen aanwezig zijn daar een structurele hervorming slechts kan worden nagestreefd door een geheel van maatregelen ter reorganisatie van het produktie-apparaat, verlaging van de kostprijs ten doel hebbende.

In haar brief van 28 mei 1955 rechtvaardigt de Hoge Autoriteit de verlaging der prijzen met het argument dat de prijzen te hoog zijn; de moeilijkheden bij de afzet en de perekwatie *c*) vormen hiervan het bewijs. Welnu, deze moeilijkheden bij de afzet bestaan niet en de Belgische producenten hebben sedert april 1955 de perekwatie *c*) niet meer te baat genomen zodat de Beschikking niet op deze, in feite onjuiste, motieven gegrond kan zijn.

De eisende partijen betwisten dat de prijzen van de gemeenschappelijke markt aan die van het Roergebied kunnen worden gelijkgesteld. De Roerprijzen zijn tot 1 april 1956 krachtens een Beschikking van de Hoge Autoriteit kunstmatig laag gehouden; nadat de prijzen na deze datum waren vrijgegeven is door de Duitse Regering tegen prijsstijgingen opgetreden. De Roerprijzen vormen op de markt slechts een der prijzen voor industriekolen en de prijzen van de bekkens Nord en Pas-de-Calais en van Aken naderen die van de Belgische prijzen en gelden voor een produktie

van gelijke omvang. Bovendien menen de eisende partijen dat de prijsaanpassing moet worden verwezenlijkt door een geleidelijke verhoging van de Roerprijzen. Tenslotte kan de verlaging van de Belgische prijzen de wederuitrusting slechts bemoeilijken, daar deze verlaging gepaard gaat met verlaging van de ontvangsten, en zulks ondanks de werking van de — immers degressieve — perekwatie.

De *verwerende partij* merkt op, dat de eisende partijen dienen te bewijzen dat de bestreden Beschikking een buiten het Verdrag staand doel nastreeft. Welnu, het is duidelijk dat Beschikking No. 22-55 erop gericht is de verschillen tussen de prijzen te verminderen, hetgeen het doel van paragraaf 26 - 2 is en wel onafhankelijk van de toegepaste methode. Voor het overige en subsidiair ontkent de Hoge Autoriteit paragraaf 26 te hebben geschonden.

De aanpassing van de Belgische kolenprijzen is een structureel doel en vormt één van de belangrijkste elementen van het in de Overeenkomst voorziene stelsel der geleidelijke omschakeling van de structuur van de Belgische kolenproduktie. Het is niet de vraag of de Belgische kolen tegen een hogere prijs kunnen worden verkocht, maar of bij een hogere prijs de Belgische kolen in de gemeenschappelijke markt kunnen worden geïntegreerd en wel ongeacht de stand van de conjunctuur. Met haar bewering dat de motieven van de Beschikking in feite onjuist zijn, hebben de eisende partijen zich op een conjunctureel standpunt geplaatst dat slechts voor een korte tijd kan gelden; wil de Hoge Autoriteit de geest van de Overeenkomst eerbiedigen, dan moet zij zich op een structureel standpunt stellen en het is ook in die zin dat de in haar brief naar voren gebrachte motieven, met inbegrip van de moeilijkheden bij de afzet, moeten worden opgevat.

Ten aanzien van de invloed van de Roerprijzen stelt de Hoge Autoriteit dat zij nimmer de Roerprijzen heeft gelijkgesteld met de prijzen van de gemeenschappelijke markt. Wat betreft de industriekolen bepaalt echter het Roergebied wel degelijk de marktprijs, daar het Roergebied beschikt over het grootste exportoverschot en de buitenlandse produkties op eigen markt kan beconcurreren, terwijl de Franse markt van oudsher aan import behoefte heeft. Het is juist de concurrentie van het Roergebied

welke zich het hevigst doet gevoelen op de Belgische markt en de Belgische prijzen dienen zich aan die van het Roergebied aan te passen.

De Hoge Autoriteit is niet van oordeel dat de ontwikkeling van de gemeenschappelijke markt een zodanige verhoging van de prijzen van het Roergebied ten gevolge zal hebben, dat de prijzen elkander geheel zullen naderen. De vraag of de prijzen elkander zullen naderen onder invloed van het vrije spel der economische krachten, dan wel of dit slechts kan geschieden door de verlaging der Belgische prijzen op te leggen, is een vraag van economisch beleid. Hier is sprake van een beoordeling van een economische toestand waarover het Hof zich niet heeft uit te spreken. De Hoge Autoriteit heeft zich in elk geval verantwoordelijk geacht voor het verwezenlijken van de aanpassing der prijzen, en zij heeft gemeend dat zij uit hoofde hiervan niet kon riskeren dat dit doel aan het einde van de overgangsperiode niet in bevredigende mate zou zijn bereikt.

c) Alvorens de mondelinge behandeling ingevolge de Beschikking van het Hof van 17 juli 1956 werd heropend, hebben partijen inlichtingen en nadere gegevens verstrekt betreffende het peil van de aan het einde der overgangsperiode te verwachten produktiekosten.

Partijen verklaren eenstemmig, dat het niet mogelijk is de vermoedelijke produktiekosten voor elk der kolengrootten binnen één soort afzonderlijk op te geven, daar de grootten van één soort gelijktijdig en onder gelijke omstandigheden worden gewonnen. Voorts is tussen partijen overeenstemming bereikt ten aanzien van de groepering der kolen in vier soorten: vetkolen B; vetkolen A en 3/4 vetkolen; 1/2 vetkolen, 1/4 vetkolen en magerkolen.

De *eisende partijen* zijn van mening dat het Hof in zijn Vonnis van 16 juli 1956 in de zaak 8-55 heeft beslist dat partijen de eerste maanden van het jaar 1955 als referentie-periode moeten aannemen; voorts zou volgens haar 850 kg als het in 1955 te verwachten rendement moeten worden aangenomen, welk cijfer de verwerende partij heeft aanvaard in het gemeenschappelijk antwoord van partijen op de door de Rechter-Rapporteur in juni 1956 gestelde vragen. Ten aanzien van de groepering der soorten hebben de eisende partijen tijdens de laatste pleidooien betoogd,

dat moest worden uitgegaan hetzij van de soorten vetkolen A, vetkolen B, 3/4 vetkolen en 1/2 vetkolen gezamenlijk, hetzij van alle soorten tezamen met uitsluiting evenwel van de grootten waarop het perekwatie-stelsel niet langer van toepassing is; in de inlichtingen, welke de eisende partijen hebben verstrekt, waren de soorten noch op de ene noch op de andere wijze gegroepeerd.

Volgens de eisende partijen dient bij de schatting der te verwachten produktiekosten geen rekening te worden gehouden met de vermoedelijke subsidies, welke de Staat in 1958 aan de marginale mijnen zou verstrekken, daar de toekenning van deze subsidies niet leidt tot verlaging der produktiekosten, doch slechts ten gevolge heeft, dat een deel dezer kosten ten laste van de Staat wordt gebracht.

Voorts schatten de eisende partijen het element „afschrijvingen" in de produktiekosten op gemiddeld 65 Bfrs. per ton; dit bedrag is 27 Bfrs. hoger dan het door de Hoge Autoriteit voorgestelde cijfer. Volgens de eisende partij behoren de afschrijvingen te worden berekend op basis van de waarde der installaties in 1955 op het ogenblik van de schatting, hetgeen in overeenstemming is enerzijds met het algemene begrip „ten tijde der schatting bekende feiten en omstandigheden" — welk begrip het Hof in zijn Vonnis van 16 juli 1956 heeft aangenomen — en anderzijds met de „Richtlijnen voor de berekening der afschrijvingen", welke richtlijnen voor de gehele Gemeenschap gelden en door de Hoge Autoriteit in een brief van 23 juli 1954 zijn bekrachtigd.

Volgens de eisende partijen dienen de vermoedelijke produktiekosten en de gemiddelde verkoopsprijzen als volgt te worden vergeleken:

	vetkolen B	vetkolen A en 3/4 vetkolen	1/2 vetkolen	vetkolen A, B, 3/4, 1/2	1/4 vetkolen en magerkolen	alle soorten
Te verwachten produktiekosten, referentieperiode 1952, met aftrek van de te verwachten subsidies voor 1958, rendement 850 kg	637	741	777	721	815	744
Gemiddelde effectieve verkoopsprijzen	662	655	691	668	822	707

Uit deze tabel blijkt, dat de gemiddelde effectieve verkoopsprijs, voor alle soorten tezamen, lager is dan het gemiddelde der produktiekosten en dat de gemiddelde effectieve verkoopsprijs voor ieder der soorten afzonderlijk lager is dan het gemiddelde der daarmee overeenstemmende vermoedelijke produktiekosten, behalve ten aanzien van de vetkolen B, alsmede 1/4 vetkolen en magerkolen.

De *verwerende partij* betoogt, dat het Hof nog niet heeft beslist van welke referentie-periode moet worden uitgegaan bij de schatting der vermoedelijke produktiekosten; zij handhaaft haar aanvankelijke stelling, dat als basisjaar het jaar 1952 dient te worden genomen. De verwerende partij heeft tijdens de laatste pleidooien verklaard, dat moet worden uitgegaan van een rendement van 819 kg naar de schatting van 1952; voorts heeft zij ontkend het cijfer van 850 kg voor de referentie-periode 1955 te hebben aanvaard; immers, zij achtte dit cijfer te laag. De verwerende partij voegde hieraan toe, dat, indien het Hof van oordeel zou zijn dat het jaar 1955 als referentie-periode moest worden genomen, het cijfer voor het rendement op minstens 900 kg moet worden gesteld; ten einde haar de gelegenheid te bieden dit laatste te bewijzen stelt zij voor, dat de instructie op dit punt zal worden heropend.

De verwerende partij verwerpt de stelling van de eisende partijen dat de „afschrijvingen" moeten worden berekend op grondslag van de waarde der installaties ten tijde der schatting; zij kan noch de wijze van berekening der afschrijvingen, noch de daaruit voortvloeiende cijfers aanvaarden.

Zij meent dat voor de afschrijvingen een bedrag van 38 Bfrs. moet worden aangenomen, dat wil zeggen het door de Belgische Regering in 1947 voor de wederuitrusting vastgestelde bedrag; dit cijfer duidt het minimum aan hetwelk de Belgische kolenmijnen gehouden waren bij wege van afschrijving te bestemmen voor de financiering der investeringen. De „Richtlijnen voor de berekening der afschrijvingen" dienen slechts tot een beperkt doel, namelijk de toepassing van paragraaf 2 - 5 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, en wel ten einde de statistische documentatie van de Hoge Autoriteit te vereenvoudigen en te verduidelijken. Ten bewijze van de stelling dat de „Richtlijnen" in

casu niet kunnen worden toegepast, wijst de verwerende partij erop, dat het op grond van deze „Richtlijnen" mogelijk zou zijn in het totaal der „afschrijvingen" een bedrag van 9 Bfrs. op te nemen voor de afschrijving op installaties welke reeds geheel zijn afgeschreven.

De verwerende partij geeft de volgende vergelijking van de te verwachten produktiekosten en de gemiddelde verkoopsprijzen:

	vetkolen B	vetkolen A en 3/4 vetkolen	alle vetkolen tezamen	1/2 vetkolen	1/4 vetkolen en magerkolen	alle soorten
Te verwachten produktiekosten, referentieperiode 1952, met aftrek van de te verwachten subsidies voor 1958, rendement 819 kg	610	703	661	731	766	704
Gemiddelde theoretische verkoopsprijzen	686	680	683	718	853	734
Gemiddelde effectieve verkoopsprijzen	662	655	658	691	822	707

Ter toelichting op bovenstaande tabel merkt de verwerende partij het volgende op. Het feit dat de prijzen van de soort 1/2 vetkolen enerzijds en de prijzen van de soorten vetkolen A en 3/4 vetkolen gezamenlijk anderzijds, lager zijn dan de desbetreffende produktiekosten, kan als volgt worden verklaard: in een prijsschaal moet de positie der verschillende soorten worden bepaald op grond van hun gebruikswaarde voor de verbruikers. Daarom is het verschil tussen de verkoopsprijzen van de vetkolen A en de vetkolen B geenszins afhankelijk van het verschil tussen hun respectieve produktiekosten. Voor de instelling van de gemeenschappelijke markt bestond er tussen deze verkoopsprijzen geen enkel verschil en de bij de aanvang der overgangsperiode ingevoerde verschillen zijn sedertdien constant gebleven. Nu de tekst van paragraaf 26 - 2 *a* niet nader bepaalt, of de door de Hoge Autoriteit voorgeschreven prijzen moeten worden vastgesteld op grond van het gemiddelde der vermoedelijke produktiekosten voor „alle soorten gezamenlijk" dan wel per soort, meent de verwerende partij dat het hier slechts kan gaan om de gemiddelde kosten voor „alle soorten tezamen". Tijdens de laatste pleidooien voegde de verwerende partij hieraan toe, dat,

nu het geschil betrekking heeft op de in 1955 vastgestelde prijsschaal, het juister voorkomt uit te gaan van de soorten vetkolen A, vetkolen B en 3/4 vetkolen tezamen, immers de wijziging van de prijsschaal van 1952 betrof slechts deze soorten.

Vijfde grief. — Vaststelling der verkoopsprijzen zonder gelijktijdige toekenning van perekwatie

De *eisende partijen* achten de Beschikking No. 22-55 onwettig in zoverre zij een verkoopprijsschaal voorschrijft voor kolengrootten ten aanzien waarvan haar de perekwatie wordt onthouden; paragraaf 26-2 a voorziet de vaststelling van een prijsschaal uitsluitend in verband met de perekwatie. Toen de Hoge Autoriteit bepaalde kolengrootten van het perekwatie-stelsel uitsloot, liet zij de ondernemingen vrij zelf de prijzen dier soorten vast te stellen; daarentegen heeft de Hoge Autoriteit aan de eisende ondernemingen deze vrijheid ontzegd met betrekking tot sommige andere grootten, waarvoor zij — en zij alleen — geen perekwatie-betalingen meer ontvangen.

In haar repliek betogen de eisende partijen dat de perekwatie reden geeft tot de prijscontrole welke de Hoge Autoriteit, terecht of ten onrechte, uitoefent. Zonder perekwatie verliest dus het handhaven van een prijsschaal zijn juridische grondslag en wordt onrechtmatig, niettegenstaande het feit dat een hervatting der perekwatie mogelijk is. Dit is het geval voor de vetkolen welke door de drie mijnen der Kempen worden gewonnen.

De *verwerende partij* erkent dat paragraaf 26 haar niet het recht geeft de prijzen vast te stellen voor de kolengrootten welke zij acht reeds in de gemeenschappelijke markt geïntegreerd te zijn, zoals voor bepaalde magere kolen, 1/4 vetkolen en 1/2 vetkolen. Wordt de perekwatie niet voor de niet-gesorteerde vetkolen betaald, dan geldt dit slechts voor de produkten van de mijnen der Kempen. Het feit dat de niet-gesorteerde vetkolen der Kempen van de perekwatie zijn uitgesloten houdt geenszins in dat deze grootten reeds zodanig in de gemeenschappelijke markt zijn geïntegreerd, dat het perekwatie-stelsel in het geheel geen toepassing meer op haar zou vinden. Met name is het mogelijk dat, ingeval een nieuwe prijsverlaging zou moeten worden opgelegd, de perekwatie-betalingen ook ten behoeve van de mijnen der Kempen zouden worden hervat.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A — DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

Het beroep strekt tot nietigverklaring van:

1° de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 22-55 van 28 mei 1955 en de daarbij gevoegde prijsschaal *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 31 mei 1955)* voor zover daarbij ten aanzien van bepaalde kolengrootten lagere prijzen worden vastgesteld;

2° de Beschikkingen, vervat in de brief van de Hoge Autoriteit aan de Belgische Regering de dato 28 mei 1955, alsmede in het bij de brief gevoegde perekwatie-tarief:

a) voor zover zij door intrekking of vermindering der perekwatie ten aanzien van sommige kolenmijnen een discriminatie ten gevolge hebben tussen producenten van gelijke kolengrootten;

b) voor zover krachtens bedoelde brief de perekwatie-betalingen aan bepaalde ondernemingen zullen worden of zullen kunnen worden gestaakt, uit hoofde van het feit, dat deze ondernemingen de wederuitrusting niet in die mate zouden verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, of zouden weigeren over te gaan tot de overdracht of ruil van mijnvelden welke voor een betere ontsluiting der ontginningsterreinen noodzakelijk wordt geoordeeld.

De eisende partijen zijn van oordeel, dat Beschikking No. 22-55 een individuele beschikking is; de verwerende partij daarentegen betoogt, dat hier van een algemene beschikking sprake is. Naar de mening van de eisende partijen vloeit de individuele aard van genoemde Beschikking voort uit het feit, dat — uit hoofde van de onverbrekelijke band, welke tussen de perekwatie en de vaststelling der prijzen bestaat — de aan de prijsschaal verbonden gevolgen voor de drie kolenmijnen van de Kempen en voor de overige Belgische mijnen verschillend zijn en wel in zoverre de aan deze drie kolenmijnen toegekende perekwatie niet gelijk is aan die, welke de overige mijnen ontvangen.

Het Hof ziet niet voorbij, dat de aan de prijsschaal verbonden gevolgen in gelijke mate zullen variëren als de perekwatie zelve, doch het verwerpt de stelling van de eisende partijen, dat de

variaties welke in bedoelde gevolgen optreden, voor de kwalificatie van Beschikking No. 22-55 bepalend zijn. Immers genoemde Beschikking werd gegeven binnen het kader van een in paragraaf 26 van de Overeenkomst voorzien speciaal stelsel, hetwelk gedurende de overgangsperiode voor België geldt en dat, overeenkomstig concrete normen, hoe gedetailleerd en gevarieerd ook, van toepassing is op alle ondernemingen gezamenlijk en op alle transacties, welke onder het stelsel vallen.

Binnen het kader van dit stelsel geldt de Beschikking voor de ondernemingen op grond van het enkele feit, dat zij kolen produceren en zonder dat verder enige bijzondere vereiste wordt gesteld. Ingeval in België nieuwe mijnvelden zouden worden ontgonnen, zou de exploitant gehouden zijn te verkopen tegen de in deze Beschikking vastgestelde prijzen. Anderzijds houdt de territoriale beperking geen aanduiding van individuele ondernemingen in; zij wordt gerechtvaardigd door het feit, dat de Belgische industrie aan de perekwatie behoefte heeft.

De omstandigheid, dat Beschikking No. 22-55 een gedetailleerde en concrete regeling bevat, welke op onderling verschillende situaties van toepassing is, doet aan het algemene karakter van de Beschikking niet af. Immers, artikel 50, lid 2, van het Verdrag bepaalt, dat de wijze van vaststelling en inning van de heffing door de Hoge Autoriteit bij een algemene Beschikking wordt geregeld; hieruit volgt, dat de concrete, gedetailleerde en gevarieerde gevolgen ener beschikking aan haar algemene aard geen afbreuk doen.

Wat betreft de in de brief van 28 mei 1955 vervatte Beschikkingen zijn partijen van mening, dat de eerste, de inhouding of vermindering van de perekwatie, van individuele aard is en dat de tweede, waarin met inhouding van de perekwatie wordt gedreigd, van algemene aard is; het Hof verenigt zich op dit punt met de opvatting van partijen.

De verwerende partij heeft in de loop van de mondelinge behandeling de vraag gesteld, of deze laatste beschikking mag worden beschouwd als een beschikking, welke het object kan vormen van een beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 33 van het Verdrag. In haar brief van 28 mei 1955 heeft de Hoge Autoriteit echter erkend, dat de perekwatie-hulp rechtens vergezeld moet gaan

van een geheel van maatregelen, welke de Belgische Regering bevoegd is te nemen; de Hoge Autoriteit meent voorts, dat de Belgische Regering vier maatregelen moet toepassen, welke sub *a*), *b*), *c*) en *d*) zijn omschreven. Het sub *d*) bepaalde maakt derhalve deel uit van een geheel van maatregelen, welke de Belgische Regering zo nodig zou dienen te nemen. De Hoge Autoriteit heeft aldus op ondubbelzinnige wijze de houding bepaald, welke zij voornemens is aan te nemen zodra de voorwaarden, bedoeld sub 2, *d*), vervuld zijn. Met andere woorden, zij heeft een regel vastgesteld, welke eventueel dient te worden toegepast. Hierin moet dus een Beschikking gezien worden in de zin van artikel 14 van het Verdrag.

Nadat aldus de individuele of algemene aard van ieder der beschikkingen is vastgesteld, zijn de eisende partijen gerechtigd nietigverklaring te verzoeken van de vermindering of de inhouding van de perekwatie — de individuele Beschikking, vervat in de brief van 28 mei 1955 — en daartoe in te roepen alle middelen bedoeld in artikel 33 van het Verdrag; zij zijn gerechtigd een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de beide andere beschikkingen, voor zover zij menen, dat deze een „détournement de pouvoir" te haren opzichte inhouden, daar deze beschikkingen algemene beschikkingen zijn.

Voor de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van een algemene beschikking is het voldoende, dat de eisende partijen formeel een te haren aanzien begane „détournement de pouvoir" stellen, zulks met vermelding der gronden waaruit, volgens haar, deze „détournement de pouvoir" voortvloeit.

Ten aanzien van de vierde en vijfde grief heeft de verwerende partij de vraag opgeworpen of het door de eisende partijen ingediende verzoekschrift op dit punt beantwoordt aan de eisen van artikel 22 van het Statuut van het Hof en die van artikel 29 van het Reglement van het Hof, in het bijzonder wat betreft de aanduiding der voorgedragen middelen, alsmede hun summiere uiteenzetting.

De conclusies van het verzoekschrift duiden echter de middelen aan waarop deze grieven steunen, waarmede in zoverre aan de genoemde bepalingen is voldaan. Wat betreft de summiere uiteen-

zetting der middelen, deze mag geacht worden ter ondersteuning van de vijfde grief in het verzoekschrift te zijn opgenomen, doch zulks is niet het geval ten aanzien van de vierde grief. Immers, deze laatste grief bestaat slechts in een verwijzing naar „de klacht vervat in het verzoekschrift van de FÉDÉCHAR betreffende de onwettigheid van de Beschikking van de Hoge Autoriteit, voor zover zij op eigen gezag ten aanzien van bepaalde kolengrootten een lagere prijsschaal vaststelt". Niettegenstaande het feit, dat de beide beroepen ongetwijfeld verknocht zijn, is een algemene verwijzing naar hetgeen in een andere zaak is gezegd niet voldoende om het verzoekschrift aan bovenbedoelde bepalingen te doen beantwoorden en dit te minder nu die verwijzing — gelijk voor de vierde grief van het onderhavige beroep het geval is — werd gedaan zonder dat tevens de voeging der beide zaken werd verzocht; immers een dergelijk verzoek werd eerst gedaan bij het begin van de mondelinge behandeling. De vierde grief is derhalve niet-ontvankelijk.

Eveneens moeten de middelen welke partijen niet in haar verzoekschrift hebben vermeld, doch voor het eerst in haar repliek hebben voorgedragen, niet-ontvankelijk worden verklaard; hiermede wordt gedoeld op de verhouding tussen de verkoopsprijzen en de te verwachten produktiekosten alsmede op de tussenkomst van de Belgische Regering.

Onder dit voorbehoud is het beroep overigens ontvankelijk.

Partijen verschillen evenwel van mening over de juiste draagwijdte van artikel 33 van het Verdrag ten aanzien van de vraag of sommige der middelen, welke de eisende partijen ter bestrijding van de algemene beschikkingen hebben ingeroepen, inderdaad mogen worden voorgedragen.

De verwerende partij betoogt, dat een onderneming het middel „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan, slechts mag inroepen indien de Hoge Autoriteit een individuele beschikking „ten opzichte" van deze onderneming heeft gecamoufleerd onder de uiterlijke schijn van een algemene regeling.

Deze stelling moet worden verworpen; immers, een gecamoufleerde individuele beschikking blijft een individuele beschikking, daar de aard ener beschikking niet door haar vorm, maar

door haar strekking wordt bepaald. Bovendien kan zodanige interpretatie van artikel 33 en in het bijzonder van de woorden „te haren opzichte" niet worden aanvaard, daar aan deze uitdrukking geen andere zin mag worden toegekend dan die woorden in werkelijkheid bevatten, te weten, dat het hier betreft een onderneming welke zelve het voorwerp is van of althans aanwijsbaar getroffen door de beweerde „détournement de pouvoir". Het Hof is van oordeel, dat artikel 33 duidelijk bepaalt, dat de verenigingen en de ondernemingen niet alleen de individuele beschikkingen mogen bestrijden, maar ook de algemene beschikkingen in de eigenlijke betekenis van deze term.

De verwerende partij betoogt subsidiair, dat de middelen, welke de eisende partijen gerechtigd zijn in te roepen, zich beperken tot „détournement de pouvoir" en dat alle andere middelen ter zijde dienen te worden gesteld. Daarentegen menen de eisende partijen, dat zij niet alleen gerechtigd zijn alle middelen tot nietigverklaring in te roepen, mits zij slechts een geval van „détournement de pouvoir" op gemotiveerde wijze stellen, maar ook dat zij het bewijs der overige gebreken mogen leveren, ter ondersteuning van het middel „détournement de pouvoir"; zij menen voorts, dat, nu het Verdrag een rechtssysteem voorziet volgens hetwelk de particuliere ondernemingen slechts in haar beroep ontvangen kunnen worden op grond van het middel „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan, het derhalve met de rede in strijd zou zijn dit middel als van exceptionele en subsidiaire aard te beschouwen.

Deze stelling moet worden verworpen; indien het Verdrag bepaalt, dat de particuliere ondernemingen het recht bezitten de nietigverklaring ener algemene beschikking te eisen ter zake van „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan, dan betekent dit, dat haar niet het recht is toegekend op andere gronden beroep in te stellen.

Indien de stelling van de eisende partijen juist zou zijn, dan zouden de ondernemingen een beroepsrecht hebben gelijk aan dat der Staten en van de Raad, en zou het onverklaarbaar zijn, dat artikel 33, in plaats van de door de ondernemingen in te stellen beroepen eenvoudig met die van de Staten of van de Raad gelijk

te stellen, een duidelijke onderscheiding heeft ingevoerd tussen de individuele en de algemene beschikkingen en daarbij, in het geval van de ondernemingen, de nietigverklaring van algemene beschikkingen heeft beperkt tot het middel „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan. De woorden „onder dezelfde voorwaarden" kunnen niet worden geïnterpreteerd in dien zin, dat de ondernemingen, na het bewijs van een te haren opzichte begane „détournement de pouvoir" te hebben geleverd, bovendien gerechtigd zouden zijn de andere middelen tot nietigverklaring in te roepen; immers, wanneer „détournement de pouvoir" te haren opzichte is bewezen, staat de vernietiging der bestreden Beschikking vast, en behoeft niet andermaal op andere gronden te worden uitgesproken.

Deze overwegingen zijn afdoende, mede ten aanzien van de tegenstrijdigheid, waartoe de eisende partijen komen door te veronderstellen, dat de interpretatie van het Verdrag moet wijken voor het verlangen om aan de particuliere ondernemingen een beroepsrecht toe te kennen, hetwelk met dat van de Staten en van de Raad identiek is. Een dergelijk verlangen is begrijpelijk, maar het Verdrag bevat geen enkele aanduiding waaruit zou mogen worden afgeleid, dat aan de ondernemingen een zodanig recht op controle van de „grondwettelijkheid" der algemene beschikkingen wordt toegekend, dat wil dus zeggen op een onderzoek naar de vraag of zij met het Verdrag in overeenstemming zijn; immers, het betreft hier handelingen van quasi legislatieve aard, uitgaande van een publiek gezag en normatieve kracht „erga omnes" hebbende.

Weliswaar staat artikel 33 een beroepsrecht toe, strekkende tot nietigverklaring van een algemene beschikking ter zake van „détournement de pouvoir" ten opzichte van een onderneming begaan, maar dit betreft een uitzonderingsgeval hetwelk zijn verklaring vindt in de omstandigheid, dat hier een individueel element aanwezig is dat als zodanig overweegt.

Ten aanzien van de algemene beschikkingen kunnen de eisende partijen derhalve slechts worden ontvangen in het middel „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan; wat betreft de individuele beschikking — welke kwalificatie door partijen is aanvaard — zijn de eisende partijen gerechtigd alle in de eerste alinea van artikel 33 bedoelde middelen voor te dragen.

B — TEN PRINCIPALE

Eerste grief. — Vermindering of inhouding van de perekwatie voor sommige ondernemingen

De eisende partijen voeren in de eerste plaats aan, dat de invoering van een selectie-criterium in het perekwatie-stelsel, d.w.z. de aanpassing van de perekwatie aan de individuele omstandigheden der ondernemingen, een door het Verdrag verboden discriminatie oplevert.

Deze stelling dient te worden verworpen. Blijkens de in de brief van de Hoge Autoriteit van 28 mei 1955 vervatte Beschikking, wordt de perekwatie verminderd en zelfs beëindigd, voor zover de nadelen, voortvloeiende uit minder gunstige geologische omstandigheden, — welke een der premissen vormen voor de ten behoeve der Belgische kolenindustrie gegeven bijzondere regeling — in feite blijken geëlimineerd te zijn. Hieruit volgt, dat de differentiatie der perekwatie-bedragen naargelang der produktie-voorwaarden de erkenning inhoudt van de in werkelijkheid aanwezige verschillen ten einde in vergelijkbare gevallen een gelijk voordeel te waarborgen en zodoende discriminaties te vermijden. Het door de eisende partijen aangevoerde argument zou dus slechts steekhouden, indien de Hoge Autoriteit bij het onderzoek naar de overeenstemming tussen de individuele omstandigheden der ondernemingen en de premissen der perekwatie, geen objectief en uniform criterium zou hebben toegepast. De in de brief vervatte Beschikking heeft zodanig criterium omschreven en het feit, dat de omstandigheden der drie kolenmijnen aan dit criterium beantwoorden, is niet betwist.

In de tweede plaats zijn de eisende partijen van mening, dat het feit, dat paragraaf 26, sub 2, spreekt van de „Belgische kolen" en dat de perekwaties bedoeld sub *b*) en *c*) een globaal karakter hebben, bepalend is voor de eveneens globale aard van de perekwatie *a*).

Dit argument is echter niet afdoende, daar de perekwaties *b*) en *c*) ten doel hebben de Belgische ijzer- en staalindustrie, alsmede de kolenimporteurs in staat te stellen het hoofd te bieden aan de concurrentie van de gemeenschappelijke markt wanneer de te ver-

wachten produktiekosten te veel boven de prijzen van de gemeenschappelijke markt liggen. Om deze reden zijn de met de perekwaties *b*) en *c*) nagestreefde doeleinden van andere aard dan die van perekwatie *a*). Bovendien bevatten de paragrafen *b* en *c* een bijzondere regeling voor de verdeling dezer perekwatie, terwijl voor perekwatie *a*) dergelijke regels ontbreken. Gezien deze verschillen tussen de perekwaties *a*), *b*) en *c*) en de omstandigheid, dat de uitdrukking „Belgische kolen" in beide gevallen verklaarbaar is, mag uit de tekst van paragraaf 26 niet worden afgeleid, dat perekwatie *a*) een globaal karakter behoort te hebben.

Neemt men echter aan, dat de betalingen uit hoofde van perekwatie *a*) uniform aan alle ondernemingen moet geschieden, zonder daarbij rekening te houden met verschillen in produktie-voorwaarden, dan wordt de perekwatie van discriminatoire aard en valt haar bestaansrecht weg; immers, zij wordt dan omgezet in een subsidie voor zover zij wordt toegekend aan ondernemingen, welker produktie-voorwaarden niet de nadelen vertonen, welke de premisse der perekwatie vormen. Hieruit volgt, dat de perekwatie noodzakelijkerwijs rekening moet houden met de individuele produktie-voorwaarden der ondernemingen.

Ter verdediging van haar stelling beroepen de eisende partijen zich nog op het feit, dat handhaving der ontvangsten zou zijn gegarandeerd.

Ondanks het stilzwijgen van de Overeenkomst met betrekking tot een eventueel verband tussen de perekwatie en de ontvangsten — de laatste worden slechts in paragraaf 25 genoemd in verband met de grondslagen der heffing — zou een dergelijke interpretatie slechts geoorloofd zijn, indien de perekwatie noodzakelijkerwijze onder alle omstandigheden het gehele verschil zou moeten dekken tussen de verlaagde prijzen en de bij de aanvang der overgangsperiode bestaande ontvangsten. Dit is echter niet het geval, want de perekwatie is slechts een beschermingsmaatregel welke noodzakelijk is om overhaaste en gevaarlijke verschuivingen in de produktie te vermijden. Het tot dat doel voorziene uitzonderingsstelsel moet overeenkomstig paragraaf 24 van de Overeenkomst rekening houden met de toestand, zoals die op het tijdstip van de instelling van de gemeenschappelijke markt bestond. Deze bepaling mag evenwel niet extensief worden geïnterpreteerd, d.w.z. in de zin van een

garantie voor het handhaven van het aanvankelijk peil der ontvangsten. De invoering van een uitzonderingsregeling, zoals de perekwatie, moet worden verklaard uit het feit, dat zekere produktie-voorwaarden in België wezenlijk verschillen van die in de overige landen, welke aan de gemeenschappelijke markt deelnemen. De perekwatie kan dus niet de grenzen overschrijden van hetgeen strikt noodzakelijk is om in zekere mate de nadelige gevolgen van deze verschillen te neutraliseren; een garantie van de aanvankelijke ontvangsten behoort hiertoe niet. De vraag in welke mate de som van de verkoopsprijzen en de perekwatie — welke som de ontvangsten der ondernemingen bepaalt — gedurende de overgangsperiode moet variëren, is een vraag, welke de Hoge Autoriteit moet onderzoeken, daarbij rekening houdend met de bij de wederuitrusting en de reorganisatie der Belgische kolenmijnen gemaakte vorderingen.

Indien de perekwatie bestemd was, instandhouding der aanvankelijke ontvangsten te waarborgen, dan zou zij bovendien in strijd komen met het in paragraaf 25 der Overeenkomst nedergelegde degressiviteits-beginsel. Bovendien beoogt de Overeenkomst, blijkens haar paragraaf 1, de geleidelijke aanpassing van de produktie aan de nieuwe omstandigheden, welke het gevolg zijn van het instellen der gemeenschappelijke markt, en niet de aanpassing der nieuwe omstandigheden aan de toestanden, welke bij het begin van de overgangsperiode aanwezig waren.

Indien de perekwatie, gelijk de eisende partijen betogen, aan de mijnen de financiële middelen zou moeten verschaffen, welke voor de uitvoering van hun wederuitrustingsprogramma's noodzakelijk worden geacht, zou de perekwatie overigens aldus de feitelijke oorzaken, waaruit zij moet worden verklaard, ver te buiten gaan; zij zou aldus worden omgezet in een maatregel, bestemd om aktief en rechtstreeks bij te dragen tot de reorganisatie der Belgische mijnen, hetgeen in strijd zou zijn met de veeleer passieve aard van een beschermingsmaatregel.

Tenslotte hebben de eisende partijen aangevoerd, dat de perekwatie uniform moet gelden voor alle kolenmijnen uit hoofde van het feit, dat met name in de vierde alinea van artikel 5 en artikel 62 van het Verdrag, alsmede in paragraaf 24, sub *b* en paragraaf 26,

sub 4 van de Overeenkomst bijzondere maatregelen worden voorzien ter opheffing van de tussen de afzonderlijke kolenmijnen bestaande verschillen.

Dit argument kan niet worden aanvaard; indien in voornoemde bepalingen al maatregelen zijn voorzien om met behulp van andere middelen dan de perekwatie tegemoet te komen aan de verschillen welke tussen de afzonderlijke kolenmijnen bestaan, dan belet zulks geenszins, dat, in het geval van België, bij de perekwatie eveneens rekening wordt gehouden met de individuele verschillen, voor zover het ten aanzien van dit land voorziene perekwatie-stelsel dit medebrengt.

De onderhavige grief is derhalve niet gegrond.

Tweede grief. — Vaststelling ineens der nieuwe perekwatietarieven

Deze grief houdt in, dat de nieuwe methode, welke bestaat in de globale bepaling der nieuwe perekwatie-tarieven, zonder aanduiding van de „reken"-prijsschaal, willekeurig is en ingegeven door beweegredenen welke vreemd zijn aan paragraaf 26 van de Overeenkomst.

Allereerst dient te worden opgemerkt, dat de voor iedere grootte vastgestelde verkoopprijs tezamen met het bedrag der perekwatie gelijk is aan hetgeen voorheen de „rekenprijs" werd genoemd en dat het totaal dezer beide elementen in vier gevallen lager en in tweeënvijftig gevallen hoger is dan de eertijds geldende „rekenprijs". Alvorens te onderzoeken of de nieuwe perekwatiebedragen, welke bij de nieuwe verkoopsprijzen moeten worden gevoegd, het kenmerk van willekeur vertonen, dient te worden vastgesteld, dat dit kenmerk niet kan worden afgeleid uit de variaties welke optreden als gevolg van het „selectiviteits-beginsel", tot toepassing waarvan de Hoge Autoriteit gerechtigd was.

Wat betreft de vaststelling van de perekwatie voor de verschillende grootten en soorten van kolen, is het Hof van oordeel dat de perekwatie naar haar aard reeds medebrengt, dat zij door de Hoge Autoriteit aan de behoeften der ondernemingen wordt aangepast. Hieraan dient te worden toegevoegd, dat de Hoge Autoriteit in het bijzonder rekening moet houden met de degressiviteit der beschik-

bare perekwatie-fondsen, alsmede met de reeds bereikte of nog bereikbaar geachte resultaten bij de wederuitrusting en de reorganisatie der Belgische kolenmijnen.

Uit de voorafgaande overwegingen volgt, dat de perekwatiebedragen noodzakelijkerwijs van geval tot geval zullen variëren en dat het enkele optreden dezer variaties niet het bewijs levert, dat de Hoge Autoriteit de perekwatie op willekeurige wijze of in strijd met het door de Overeenkomst opgelegde doel heeft vastgesteld; de onderhavige grief moet dus worden verworpen.

Derde grief. — Bedreiging met het intrekken van de perekwatie

De perekwatie is een voorzorgsmaatregel, die het mogelijk maakt de Belgische kolen reeds van het begin der overgangsperiode af in de gemeenschappelijke markt op te nemen, gedurende welke periode de reorganisatie en de wederuitrusting moeten worden verwezenlijkt, doch zij is niet bestemd rechtstreeks en actief hiertoe bij te dragen. Het is duidelijk, dat de perekwatie wordt verleend in de veronderstelling, dat de reorganisatie en wederuitrusting der Belgische kolenmijnen kunnen worden verwezenlijkt in zodanige mate, dat definitieve opneming van de Belgische kolen in de gemeenschappelijke markt aan het einde van de overgangsperiode mogelijk zal zijn.

De perekwatie heeft niet de financiering van de wederuitrusting en van de reorganisatie der kolenmijnen ten doel. Indien zou blijken, dat deze reorganisatie en wederuitrusting door bepaalde ondernemingen niet werden verwezenlijkt, in een mate welke hun aansprakelijkheid medebrengt, dan zou moeten worden erkend, dat aan de perekwatie in dat geval haar basis en bestaansreden zou zijn ontvallen. Deze ondernemingen zouden aldus door eigen toedoen het recht op perekwatie hebben verloren.

De Hoge Autoriteit is verplicht rekening te houden met de mogelijkheid, dat zich zodanige gevallen voordoen. Zij deed zulks in het bijzonder in haar brief van 28 mei 1955, punt 2, sub *d*) in een voorwaardelijke vorm, namelijk door aan de Belgische Regering toestemming te geven tot eventuele intrekking van de perekwatiehulp onder voorbehoud van de voorafgaande bewilliging van de Hoge Autoriteit. Uit de tekst van de brief kan echter niet worden

afgeleid, dat de Hoge Autoriteit haar bewilliging van niet-objectieve en feitelijk ongerechtvaardigde criteria afhankelijk zou hebben gesteld. De Hoge Autoriteit heeft zich derhalve niet aan „détournement de pouvoir" schuldig gemaakt en het beroep is op dit punt mitsdien ongegrond.

Vijfde grief. — Vaststelling van verkoopsprijzen ook in gevallen waarin geen perekwatie wordt betaald

De verwerende partij voert aan, dat het niet toekennen van de perekwatie-hulp voor de niet-gesorteerde vetkolen van de Kempen geenszins betekent, dat deze grootten reeds zodanig in de gemeenschappelijke markt zijn geïntegreerd, dat zij buiten het perekwatie-stelsel zouden kunnen worden geplaatst; de verwerende partij is van oordeel, dat rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid van een nieuwe verlaging der Belgische prijzen en wellicht mede van een hervatting der perekwatie-betalingen aan de kolenmijnen van de Kempen.

Inderdaad blijven bedoelde kolengrootten, blijkens de brief van 28 mei 1955, aan het perekwatie-stelsel onderworpen, ondanks de gelijktijdig aangebrachte wijzigingen in de regels krachtens welke de te ontvangen perekwatie-bedragen voor bepaalde ondernemingen worden vastgesteld; daarmede is het in paragraaf 26 - 2 *a* der Overeenkomst voorgeschreven stelsel, op deze grootten toepasselijk verklaard, in het bijzonder om bij wege van een vaststelling der prijzen door de Hoge Autoriteit de uitwerking van dit stelsel ten volle te verzekeren.

Het vaststellen der verkoopsprijzen moet echter verklaard worden als een algemene maatregel welke onontbeerlijk is voor de toepassing van het in paragraaf 26 - 2 *a* voor de gehele Belgische kolenproduktie voorziene uitzonderingsstelsel.

De grief inzake de toepassing van het „selectiviteits-beginsel" bij de uitvoering van paragraaf 26, betreft de vraag of volgens dit stelsel de perekwatie mag worden verminderd of zelfs ingetrokken naargelang der produktie-voorwaarden van bepaalde ondernemingen. De wettigheid van het „selectiviteits-beginsel" werd vastgesteld in verband met de bepalingen vervat in de brief van 28 mei 1955 van de Hoge Autoriteit aan de Regering van het Koninkrijk

België. Anderzijds kan worden vastgesteld, dat het bestaan van verschillende prijslijsten voor alle verbruikers van Belgische kolen niet denkbaar is, evenmin als van meerdere lijsten welke voor één kolengrootte gelden, doch die verschillen naar gelang zij betrekking hebben op kolen met vrije dan wel met gebonden prijzen.

Hieruit volgt, dat in casu de vermindering, of zelfs de intrekking van de perekwatie — voor bepaalde grootten en in bepaalde gevallen — niet medebrengt, dat deze grootten buiten de prijsschaal worden gesteld; immers, op grond van paragraaf 26 - 2 kan slechts één enkele prijsschaal worden opgesteld, welke geldt voor alle verbruikers van Belgische kolen.

De Beschikking No. 22-55 is dus een normale toepassing van het in paragraaf 26 bedoelde stelsel en de normale uitoefening ener bevoegdheid welke tot de uitvoering van dit stelsel noodzakelijk is; het middel van „détournement de pouvoir" is derhalve niet gegrond.

C — PROCESKOSTEN

Krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie wordt in de proceskosten veroordeeld die partij welke in een proces in het ongelijk is gesteld; derhalve dienen de eisende partijen in de kosten te worden veroordeeld.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gezien de artikelen 2, 3 c, 4, 5, 8, 14, 33, 34, 36, 50, 60, 61 en 62 van het Verdrag en de paragrafen 1, 8, 24, 25 en 26 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen;

Gelet op het Protocol van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Verwerpt het beroep tot vernietiging van bepaalde Beschikkingen van de Hoge Autoriteit voortvloeiende uit de door haar op 28 mei 1955 tot de Regering van het Koninkrijk België gerichte brief terzake van de herziening van het perekwatie-stelsel alsmede van Beschikking No. 22-55 van de Hoge Autoriteit van 28 mei 1955.

Veroordeelt de eisende partijen in de kosten.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op negentwintig november negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI RUEFF RIESE

SERRARENS DELVAUX HAMMES van KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op negenentwintig november negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter, *De Rechter-Rapporteur,*

M. PILOTTI A. van KLEFFENS

De Griffier,

A. Van HOUTTE